

[Sonja Albrink]

Jeg kunne godt have tænkt mig, at Socialdemokratiet havde undladt den forespørgsel og så i stedet havde givet Erhvervsudviklingsrådet en form for arbejdsro. Ønsker Socialdemokratiet virkelig, at man skal dirigere rådets tanker over i en bestemt trosretning – og her tænker jeg på den planøkonomiske – og i en statsstyring af industriudviklingen, som jo bevisligt har spillet fallit? Og her tænker jeg på de østeuropæiske lande i disse år.

Den digre rapport's hovedbudskab er nemlig, at erhvervs- og forskningsbevillinger i Danmark skal knyttes til bestemte grupper af virksomheder og brancher. Man vil styre bevillingerne til de brancher, som forskerne mener de er i stand til at udpege, med den begrundelse, at de skulle have en særlig udviklingsmulighed. Det kan f.eks. være, fordi den offentlige sektor har særligt behov som kunde, og dermed kan man så skabe et marked for brancherne, eller fordi den offentlige sektor har en ekspertise, der kan udnyttes af de udvalgte brancher.

Forfatteren bag rapporten mener, at man med en forskervalgt styring af offentlige erhvervsfremmende midler kan skabe det, man kalder udviklingsblokke, der kan blive fundamentet for fremtidens danske industri på bekostning af den nuværende. Følger man disse planøkonomiske tanker, så ville så betydende virksomheder som Grundfos, Danfoss, Lego og f.eks. hele vores tekstilindustri falde uden for udviklingen i forskernes tankespil. Hverken pumper, automatik, legetøj, modetøj kan indpasses i deres teori om udviklingsblokke. Der er tusinder af andre lige så gode virksomheder i Danmark, som heller ikke kan indpasses i blokteorien, og jeg mener sandelig, at vi har brug for dem alle og flere til, ja, ret mange endda.

De erhvervsfremmende midler, Industriministeriet i dag råder over, sættes ind over en bred front til at formidle brugen af ny teknologi og øge produktiviteten i virksomhederne. De bruges også til at fremme samarbejdet mellem mindre virksomheder, så de bliver mere slagkraftige. De bruges til lovende eksportinitiativer, til eksportstipendiater og meget mere, men også til at fremme turismen i Danmark. Og selvfølgelig bruges midlerne også til at få sat gang i mange spændende udviklingsprojekter mellem virksomhederne og offentlige myndigheder og forskningsinstitutionerne.

Her er jeg enig med hr. Nyrup Rasmussen. Det er fantastisk vigtigt at få udnyttet al den viden og de behov, der er i den offentlige sektor i et udviklings- og eksportsamarbejde med dansk industri.

I de senere år har det været nødvendigt at finde besparelser på statens udgifter. Det tror jeg vi alle er enige om. Jeg ved, at sparekniven har ramt erhvervsfremmemidlerne hårdt. Det har selv industriens hovedorganisation, Industrirådet, accepteret. Men Industrirådet har til gengæld fremsat ønske om, at det nuværende bevillingsniveau fastholdes nogle år frem i tiden. Så får det nye Erhvervsudviklingsråd en chance for at planlægge og muligheder for at sætte nye initiativer i gang til afløsning af de nuværende. Jeg mener, det er et rimeligt ønske at få fastholdt det nuværende bevillingsniveau. Den tætte kontakt, som det nye råd har til både erhvervslivet og til forskningsverdenen, vil sikre, at bevillingerne bruges til mange gode initiativer, som fremmer erhvervsudviklingen.

I CD betragter vi alle disse såkaldte erhvervsinitiativer som et nyttigt supplement til den nødvendige erhvervs politik, men det hjælper kun i takt med, at det lykkes os skridt for skridt at få gjort det mere og mere økonomisk attraktivt at investere i Danmark. Det må være hovedopgaven. Det burde også Socialdemokratiet have prioriteret langt højere end en forespørgselsdebat om mulige og umulige industriblokke i fremtidens Danmark.

For CD er det afgørende at få bragt omkostningerne for industrien i ro og undgå at få flere lovbundne udgifter og afgifter overvæltet på virksomhederne. Så ville virksomhederne selv sætte flere udviklingsprojekter i værk og øge produktiviteten, aktiviteten og eksporten, og jeg mener, det er det, vi har behov for.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg synes, det er nødvendigt at aflive en af de myter, som fru Sonja Albrink her forsøger at bringe ind i debatten, nemlig den om, at vi fra Socialdemokratiets side specielt ønsker at fremme planøkonomiske instrumenter i denne sammenhæng. Det er ikke vores ærinde. Det, der er ærinde med denne forespørgsel, er dels at vise erhvervslivet, at vi faktisk har en interesse i, hvordan vi kan udvikle vores erhvervsliv, dels også at give anledning til, at vi måske kan